"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ସବୁଠାରୁ ଭଲ ଦୈବୀଗୁଣ ହେଲା ଶାନ୍ତ ରହିବା, ଅଧିକ କଥାବାର୍ତ୍ତା ନକରିବା, ମିଠା କଥା କହିବା, ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏବେ ବ୍ୟକ୍ତରୁ ଅବ୍ୟକ୍ତ ଏବଂ ଅବ୍ୟକ୍ତରୁ ନିର୍ବାଣ ଅବସ୍ଥାକୁ ଯାଉଛ, ସେଥିପାଇଁ ଅଧିକ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରନାହିଁ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ମୁଖ୍ୟ ଧାରଣା ଆଧାରରେ ସମସ୍ତ ଦୈବୀଗୁଣ ସ୍ୱତଃ ଆସିଯିବ ?

ଉତ୍ତର:- ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ପବିତ୍ରତାର ଧାରଣା । ଦେବତାମାନେ ପବିତ୍ର ସେଥିପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଦୈବୀଗୁଣ ଥିଲା । ଏହି ଦୁନିଆରେ କାହା ଭିତରେ ବି ଦୈବୀଗୁଣ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଦୈବୀଗୁଣ କେଉଁଠୁ ଆସିବ ? ତୁମେ ରାଜକୀୟ ସନ୍ତାନମାନେ ଏବେ ଦୈବୀଗୁଣକୁ ଧାରଣ କରୁଛ ।

ଗୀତ:- ଭୋଲେନାଥ ସେ ନିରାଲା...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏବେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଯେ ବିଗିଡିଯାଇଥିବା ଦୁନିଆକୁ ସଜାଡିଲାବାଲା କେବଳ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଅନେକଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି । କେତେ ପ୍ରକାରର ତୀର୍ଥଯାତ୍ରା ଆଦି କରିଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସଦ୍‌ଗତିଦାତା, ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ, ମୁକ୍ତିଦାତା, ଭୁଲକୁ ଠିକ୍, ପତିତମାନଙ୍କୁ ପାବନ କରିଲାବାଲା କେବଳ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଗାୟନ ଅଛି କିନ୍ତୁ ଅନେକ ମନୁଷ୍ୟ ଅନେକ ଧର୍ମ, ମଠ, ପନ୍ଥ, ଶାସ୍ତ୍ର ରହିଥିବା କାରଣରୁ ଅନେକ ରାସ୍ତା ଖୋଜୁଛନ୍ତି । ସୁଖ ଏବଂ ଶାନ୍ତି ନିମନ୍ତେ ସତ୍‌ସଙ୍ଗକୁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି ନା । ଯେଉଁମାନେ ଯାଉନାହାଁନ୍ତି ସେମାନେ ବିକାର ନିଶାରେ ମସ୍ତ ରହୁଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଉଛି କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତିମ ସମୟ । ମନୁଷ୍ୟ ଏକଥା ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗ କେବେ ହେବ ? ଏବେ କ'ଣ ଚାଲିଛି ? ଏକଥା ତ କୌଣସି ଛୋଟ ପିଲା ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରିବ । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ସୁଖ, ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ନିଶ୍ଚୟ ଦୁଃଖ ହିଁ ରହିବ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ଅନେକ ମନୁଷ୍ୟ ଓ ଅନେକ ଧର୍ମ ରହିଛି । ଏକଥା ତୁମେ କାହାକୁ ହେଲେ ବୁଝାଇପାରିବ । ଏହା ହେଲା କଳିଯୁଗ, ସତ୍ୟଯୁଗ ଅତୀତ ହୋଇଗଲାଣି । ସେଠାରେ ଏକମାତ୍ର ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ଥିଲା, ଆଉ କୌଣସି ଧର୍ମ ନଥିଲା । ବାବା ତ ବହୁତ ଥର ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଏବେ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ନୂଆ ଏବଂ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ଫରକ ଦେଖାଇବା ଉଚିତ୍ । କେହି ୧୦ ହଜାର ବର୍ଷ, କେହି ୩୦ ହଜାର ବର୍ଷ ଆୟୁଷ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ଅନେକ ମତ ରହିଛି ନା । ଏବେ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ତ ଶାସ୍ତ୍ରର ମତ ରହିଛି । ଅନେକ ଶାସ୍ତ୍ର, ଅନେକ ମତ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମତ ଅଟେ ନା । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ହିଁ ତ ଶାସ୍ତ୍ର ଲେଖୁଛନ୍ତି ନା । ଦେବତାମାନେ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ଲେଖୁ ନାହାଁନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ହେବ, ସେମାନଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯେବେ କୌଣସି ମିତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଆଦି ମିଳୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ବସି ଏହି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇବା ଉଚିତ୍ । ଏସବୁ ହେଲା ବିଚାର କରିବାର କଥା । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ କେତେ କମ୍ ମନୁଷ୍ୟ ରହିବେ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ କେତେ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏକମାତ୍ର ଦେବତା ଧର୍ମ ଥିଲା । ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଅଳ୍ପ ଥିଲେ । ଦେବତାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ଦୈବୀଗୁଣ ରହିଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖରେ ସେ ଗୁଣ ନଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟ ଯାଇ ଦେବତାମାନଙ୍କ ଆଗରେ ନମସ୍କାର କରିଥା'ନ୍ତି ନା । ଦେବତାମାନଙ୍କର ମହିମା ଗାୟନ କରିଥା'ନ୍ତି । ଜାଣୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ଆମେ ନର୍କବାସୀ କଳିଯୁଗବାସୀ ଅଟୁ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଦୈବୀଗୁଣ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । କେତେକ କହନ୍ତି ଅମୁକ ପାଖରେ ବହୁତ ଭଲ ଦୈବୀଗୁଣ ରହିଛି । ତାଙ୍କୁ କୁହ, ନାଁ ଦୈବୀଗୁଣ କେବଳ ଦେବତାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ରହିଥାଏ କାରଣ ସେମାନେ ପବିତ୍ର । ଏବେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ନପାରିବା କାରଣରୁ କାହାଠାରେ ବି ଦୈବୀଗୁଣ ନାହିଁ, କାରଣ ଏହା ଆସୁରୀ ରାଜ୍ୟ ନା । ନୂଆ ବୃକ୍ଷରେ ଦୈବୀଗୁଣଧାରୀ ଦେବତାମାନେ ରହିଥା'ନ୍ତି ପୁଣି ବୃକ୍ଷ ପୁରୁଣା ହୋଇଥାଏ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଦୈବୀଗୁଣଧାରୀ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗ ଥିଲା । ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାର୍ଗୀମାନଙ୍କର ହିଁ ମହିମାର ଗାୟନ କରାଯାଇଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଆମେ ପବିତ୍ର ଦେବୀ-ଦେବତା ଥିଲୁ, ସେଠାରେ ସନ୍ନ୍ୟାସମାର୍ଗ ନଥିଲା । କେତେ ପଏଣ୍ଟସ୍ ମିଳୁଛି । କିନ୍ତୁ ସବୁ ପଏଣ୍ଟସ୍ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ପଏଣ୍ଟସ୍ ଭୁଲିଯାଉଥିବାରୁ ଫେଲ୍ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ଦୈବୀଗୁଣ ବହୁତ ଭଲ ତା'ହେଲା କାହା ସହିତ ଅଧିକ କଥା ନ କହିବା, ମିଠା କହିବା, ବହୁତ କମ୍ କହିବା ଦରକାର, କାହିଁକି ନା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଟକି ଅର୍ଥାତ୍ ସାକାର ଲୋକରୁ ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ, ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକରୁ, ବ୍ରହ୍ମଲୋକକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ବହୁତ କମ୍ କଥା ହେବା ଉଚିତ୍ । ଯିଏ ବହୁତ ଅଳ୍ପ ଧିରେ କଥା କହେ ବୁଝାଯାଏ ଇଏ ରୟାଲ ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜକୀୟ ପରିବାରର ଅଟନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କ ମୁଖରୁ ସର୍ବଦା ରତ୍ନ ବାହାରିବା ଉଚିତ୍ ।

ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଅଥବା ଯେ କେହି ବି ହୁଅନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ନୂଆ ଅଥବା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ପ୍ରଭେଦ ବତାଇବା ଉଚିତ୍ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦୈବୀଗୁଣଧାରୀ ଦେବତାମାନେ ଥିଲେ, ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାର୍ଗ ଥିଲା । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ଧର୍ମ ହିଁ ଅଲଗା । ଏକଥା ତ' ଜାଣିଛ ଯେ ନୂଆ ସୃଷ୍ଟି ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବ, ଏବେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ଆତ୍ମା ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି ତେଣୁ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ତମୋପ୍ରଧାନ ମିଳିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ହେଉଛି ପତିତ ଦୁନିଆ । ଏଠାରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପତିତ ହିଁ କୁହାଯିବ । ତାହା

ହେଉଛି ପବିତ୍ର ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆ, ସେହି ନୂଆ ଦୁନିଆ ଏବେ ପୁରୁଣା ହୋଇଯାଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନେ ନାସ୍ତିକ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଗଣ୍ଡଗୋଳ ହେଉଛି । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ନ ଜାଣିବା କାରଣରୁ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଲଢେଇ-ଝଗଡା କରୁଛନ୍ତି । ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାକୁ ଜାଣିବାବାଲାଙ୍କୁ ହିଁ ଆସ୍ତିକ କୁହାଯାଏ । ସନ୍ନ୍ୟାସ ଧର୍ମବାଲା ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଜାଣୁନାହାଁନ୍ତି । ତେଣୁ ସେମାନେ ସେଠାକୁ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏବେ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ପୁଣି ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ କିଏ କରିବେ ? ତାହା ତ କେବଳ ବାବା ହିଁ କରିପାରିବେ । ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆରେ ଖୁବ୍ କମ ମନୁଷ୍ୟ ରହିବେ । ବାକି ସମସ୍ତେ ମୁକ୍ତିଧାମରେ ରହିବେ । ବ୍ରହ୍ମତତ୍ତ୍ୱରେ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ନିବାସ କରିଥାଉ ଯାହାକୁ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କୁହାଯାଉଛି । ଆତ୍ମା ତ ଅବିନାଶୀ । ଏହି ଅବିନାଶୀ ନାଟକରେ, ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପାର୍ଟ ଅଛି । ନାଟକ କେବେ ଆରମ୍ଭ ହେଲା ? ଏକଥା କେବେ କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ଅନାଦି ଡ୍ରାମା ନା । ବାବାଙ୍କୁ କେବଳ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ନୂଆ କରିବା ପାଇଁ ଆସିବାକୁ ପଡିଥାଏ, ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ବାବା ନୂଆ ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ପତିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଡାକୁଛନ୍ତି, ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେହି ଡାକିବେ ନାହିଁ । ତାହା ହେଉଛି ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ । ରାବଣ ପତିତ କରୁଛି, ପୁଣି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଆସି ପାବନ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଅଧା-ଅଧା ନିଶ୍ଚୟ କୁହାଯିବ, ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଦିନ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ରାତି ଅଧା ଅଧା ଅଟେ । ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ଦିନ ହୋଇଥାଏ, ସେଠାରେ ଅଜ୍ଞାନତା ନଥାଏ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗକୁ ଅନ୍ଧକାରମାର୍ଗ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ସେହି ଦେବତାମାନେ ହିଁ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ପୁଣି ଅନ୍ଧକାରକୁ ଆସୁଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଏହି ସିଡି ଚିତ୍ରରେ ଦେଖାଯାଇଛି — ମନୁଷ୍ୟ କିପରି ସତ୍ତ୍ୱ, ରଜୋ, ତମୋ ଅବସ୍ଥାକୁ ଆସିଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ଦୁନିଆରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଜୀର୍ଣ୍ଣଶୀର୍ଣ୍ଣ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯାଇଛି । ତେଣୁ ବାବା ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା ପାଇଁ ଅର୍ଥାତ୍ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେବତା କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଦେବତାମାନେ ଥିବା ସମୟରେ ଆସୁରୀ ଗୁଣଧାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ନଥିଲେ । ଏବେ ଆସୁରୀ ଗୁଣଧାରୀଙ୍କୁ ଦୈବୀଗୁଣଧାରୀ କିଏ କରିବେ ? ଏବେ ଏହି ଦୁନିଆରେ ଅନେକ ଧର୍ମ, ଅନେକ ମନୁଷ୍ୟ ରହିଛନ୍ତି । ପରସ୍ପର ଲଢେଇ-ଝଗଡା କରୁଛନ୍ତି, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ ଥିଲା ତେଣୁ ଦୁଃଖର କୌଣସି କଥା ନଥିଲା । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ବହୁତ ମନଗଢା କଥା ଅଛି ଯାହାକୁ ତୁମେମାନେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ପଢି ପଢି ଆସିଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏସବୁ ଭକ୍ତି ମାର୍ଗର ଶାସ୍ତ୍ର, ତାହା ପଢିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ମୋତେ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ମୋତେ ନିଜକୁ ଥରେ ମାତ୍ର ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଏମିତି କେହି ଏ ଦୁନିଆରୁ ଘରକୁ ଫେରି ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବହୁତ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ବୁଝାଇବା ଦରକାର ଯେମିତି କୌଣସି ହଙ୍ଗାମା ନ ହେଉ ସେମାନଙ୍କର ବହୁତ ଅହଂକାର ରହିଥାଏ ନା । ସାଧୁ-ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ଫଲୋଅର୍ସ (ଅନୁଗାମୀ) ମଧ୍ୟ ରହିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ତୁରନ୍ତ କହିଦେବେ ଏହାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସେହି ବ୍ରହ୍ମାକୁମାରୀଙ୍କର ଜାଦୁ ଲାଗିଯାଇଛି । ଚତୁର ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇଥିଲେ କହିବେ ଏହା ତ' ବିଚାର କରିବାର କଥା । ମେଳା ପ୍ରଦର୍ଶନୀକୁ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ମନୁଷ୍ୟ ଆସିଥାନ୍ତି ନା । ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଆଦିକୁ କେହି ଆସିଲେ ତାଙ୍କୁ ବହୁତ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ଯେପରି ବାବା ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ଆମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବହୁତ ଜୋରରେ ମଧ୍ୟ କଥା କହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ବହୁତ ଲୋକ ଏକାଠି ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତି । ପୁଣି ସେମାନଙ୍କୁ କହିଦେବା ଦରକାର — ଆପଣମାନେ କିଛି ସମୟ ଦେଇ ଏକାନ୍ତରେ ଆସି ବୁଝିଲେ ଆପଣଙ୍କୁ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଇବୁ । ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନକୁ ରଚୟିତା ଶିବବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ବାକି ସମସ୍ତେ ନେତି-ନେତି ହିଁ କହୁଛନ୍ତି । କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ହୋଇଯିବ ପୁଣି ସେଠାରେ ଏହି ଜ୍ଞାନର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ରହିବ ନାହିଁ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ କେହି ବୁଝାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ବୁଝାଇବା ପାଇଁ କୌଣସି ବୟସ୍କ ହୋଇଥିଲେ ମନୁଷ୍ୟ ବୁଝିବେ ଇଏ ଅନୁଭବୀ ଅଟନ୍ତି । ନିଶ୍ଚୟ ସତ୍‌ସଙ୍ଗ ଆଦି କରିଥିବେ । ଯଦି ଛୋଟ ପିଲା ବୁଝାଇବେ ତେବେ କହିବେ ଇଏ କ'ଣ ଜାଣିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏମାନଙ୍କ ଉପରେ ବୟସ୍କମାନଙ୍କର ପ୍ରଭାବ ପଡିପାରିବ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଥରେ ମାତ୍ର ଆସି ଏହି ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ କରୁଛନ୍ତି । ମାତାମାନେ ବସି ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଇଲେ ଖୁସି ହେବେ । ସେମାନଙ୍କୁ କୁହ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବାବା ଜ୍ଞାନର କଳସ ଆମ ମାତାମାନଙ୍କୁ ଦେଇଛନ୍ତି ଯାହାକି ଆମେ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେଉଛୁ । ବହୁତ ନମ୍ରତାର ସହିତ କଥା କହିବା ଉଚିତ୍ । ଶିବ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି ଯିଏକି ଆମକୁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ମାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତିର ଦ୍ୱାର (ଗେଟ୍) ଖୋଲୁଛି, ଆଉ କେହି ଖୋଲିପାରିବେ ନାହିଁ । ଆମେ ଏବେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରାଜଯୋଗର ପାଠ ପଢୁଛୁ । ଆମକୁ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ପଢାଉ ନାହାଁନ୍ତି । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଏକମାତ୍ର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ସବୁ ଭକ୍ତିର ସାଗର ଅଟ, ଭକ୍ତିର ଅଧିକାରୀ, ଏପରି ନୁହେଁ କି ଜ୍ଞାନର ଅଧିକାରୀ । ଜ୍ଞାନର ଅଥରିଟୀ ହେଉଛି କେବଳ ମୁଁ । ମହିମା ମଧ୍ୟ ସେହି ଜଣଙ୍କର କରିଥା'ନ୍ତି । ସେ ହିଁ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଅଟନ୍ତି । ଆମେ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ମାନୁଛୁ । ସେ ଆମକୁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀମାନଙ୍କର ଗାୟନ ରହିଛି । ଏହିପରି ବହୁତ ମିଠା ରୂପରେ ବସି ବୁଝାଅ । ତୁମେମାନେ ଯେତେ ପଢିଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ସେମାନେ ଢେର ପ୍ରଶ୍ନ କରିଥା'ନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ହିଁ ସେମାନଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ କରାଇବାକୁ ହେବ । ପ୍ରଥମେ ତୁମକୁ ବୁଝିବାକୁ ହେବ ଯେ ରଚୟିତା ଶିବବାବା ଅଟନ୍ତି ନା ନୁହେଁ । ସମସ୍ତଙ୍କର ରଚୟିତା ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବା, ସେ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ସଦ୍‌ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ହେବା ଦରକାର ଯେ ରଚୟିତା ବାବା ହିଁ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ସେ ହିଁ ଆମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ସିଏ ନିଶ୍ଚୟ ଠିକ୍ ବୁଝାଉଥିବେ ନା । ତେବେ କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ସଂଗମ ଯୁଗରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ମୋତେ ମନେପକାଅ ତେବେ ପାପ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । ମୋର କାମ ହେଉଛି

ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବା । ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଉଛି ତମୋପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆ । ତେବେ ପତିତ-ପାବନ ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ବିନା କାହାକୁ ଜୀବନମୁକ୍ତି ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଏବେ ସମସ୍ତେ ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନ କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ତେବେ ପତିତ ହେଲେ ନା । ମୁଁ ଏକଥା କହୁ ନାହିଁ ଯେ ଗଙ୍ଗା ସ୍ନାନ କର ନାହିଁ । ମୁଁ କହୁଛି ମୋତେ ମନେପକାଅ । ମୁଁ ତୁମ ସମସ୍ତ ପ୍ରେମିକାଙ୍କର ପ୍ରେମିକ ଅଟେ । ସମସ୍ତେ ଏକମାତ୍ର ପ୍ରେମିକଙ୍କୁ ମନେପକାଉଛନ୍ତି । ରଚନାର କ୍ରିଏଟର (ସ୍ରଷ୍ଟା) ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ବାବା । ସେ କହୁଛନ୍ତି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ମୋତେ ମନେପକାଅ । ଏହି ଯୋଗ ଅଗ୍ନି ଦ୍ୱାରା ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଏହି ଯୋଗ ବାବା ଏବେ ହିଁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ଯେତେବେଳେ କି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବାର ଅଛି । ଏବେ ବିନାଶ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ । ଏବେ ଆମେ ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ବାବା କେତେ ସହଜ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯଦିଓ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଶୁଣୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ତ ଏକାଭଳି ଶୁଣୁନାହାଁନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧି ଅନ୍ୟ ଆଡକୁ ଚାଲିଯାଉଛି । ଭକ୍ତିରେ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ହୋଇଥାଏ । ସାରା ଦିନ ତ' ଏମିତି ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଉଛି ବାକି ଯେଉଁ ସମୟ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇଛି, ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି କୁଆଡେ କୁଆଡେ ଚାଲିଯାଉଛି, ଏହିଭଳି ଅବସ୍ଥା ସମସ୍ତଙ୍କର ହେଉଥିବ । ଏସବୁ ମଧ୍ୟ ମାୟା ଅଟେ ନା ।

କେହି-କେହି ସନ୍ତାନ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସି ଧ୍ୟାନକୁ ଚାଲିଯାଇଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ସମୟ ନଷ୍ଟ ହେଲା ନା । ରୋଜଗାର ତ ହେଲା ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରୁହ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ଧ୍ୟାନରେ ଚାଲିଗଲେ ବୁଦ୍ଧିରେ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ରହି ନଥାଏ । ଏହିସବୁ କଥାରେ ବହୁତ କ୍ଷତି ହୋଇଥାଏ । ତୁମେମାନେ ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ମଧ୍ୟ ବସିବା ଅନୁଚିତ୍ । ଯୋଗରେ ବସିବାକୁ ହେବ । ଆଖି ଖୋଲା ରଖିବାରେ ଡରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଆଖି ଯେପରି ଖୋଲା ରହୁ । ବୁଦ୍ଧିରେ ଏକମାତ୍ର ପ୍ରେମିକଙ୍କର ହିଁ ସ୍ମୃତି ରହୁ । ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ବସିବା, ନିୟମ ନୁହେଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯୋଗରେ ବସ । ଏପରି କହୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଆଖି ବନ୍ଦ କର । ଆଖି ବନ୍ଦ କରି, କାନ୍ଧ ତଳକୁ କରି ବସିଲେ ବାବା ଆତ୍ମାକୁ କିପରି ଦେଖିବେ । ଆଖି କେବେ ବନ୍ଦ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଯଦି ଆଖି ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଉଛି ତେବେ ଅନ୍ୟ କିଛି ରହସ୍ୟ ଅଛି, ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ମନେପକାଉଥିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ଯଦି ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଆଦିଙ୍କୁ ମନେପକାଇବ ତେବେ ତୁମେ ବାବାଙ୍କର ସତ୍ୟ ପ୍ରେମିକା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କର ସଚ୍ଚା ପ୍ରେମିକା ହେଲେ ହିଁ ତୁମେମାନେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବ । ତେବେ ସମସ୍ତ ମେହନତ କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାରେ ହିଁ ରହିଛି । ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସି ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି ସେମାନେ ପୁଣି ଧକ୍କା ଖାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ବହୁତ ବହୁତ ମିଠା ହେବା ଦରକାର । ବାତାବରଣ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ମିଠା ହେବା ଦରକାର, ଯେପରି କୌଣସି ଶବ୍ଦ ନହେଉ । ଯଦି କେହିବି ଆସିବେ ତେବେ ଦେଖିବେ — ଏମାନେ କେତେ ମିଠା କଥା କହୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବହୁତ ସାଇଲେନ୍ସ ରହିବା ଉଚିତ୍ । କିଛି ହେଲେ ଲଢେଇ-ଝଗଡା କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ନଚେତ୍ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ଗୁରୁ ତିନିଜଣଙ୍କର ନିନ୍ଦା ହୋଇଯିବ । ଏଭଳି କରିଲେ ପୁଣି ପଦ ମଧ୍ୟ ବହୁତ କମ୍ ପାଇବ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଉଛି କେବଳ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବା ପାଇଁ । ତୁମକୁ ପାଠପଢି ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପଢାଇବାକୁ ହେବ । ନିଜେ ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରିବେ, ଯଦି ଆମେ କାହାକୁ ଶୁଣାଉ ନାହୁଁ ତେବେ କ'ଣ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବୁ! ପ୍ରଜା ସୃଷ୍ଟି ନକରିପାରିଲେ ପଦ କ'ଣ ମିଳିବ! ଯୋଗ, ଜ୍ଞାନ ନଥିଲେ ନିଶ୍ଚୟ ପାଠୁଆଙ୍କର ବୋଝ ଉଠାଇବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ନିଜକୁ ଦେଖିବା ଦରକାର ଯଦି ବର୍ତ୍ତମାନ ଫେଲ୍ ହୋଇ କମ୍ ପଦ ପାଇଲେ ତେବେ କଳ୍ପ-କଳ୍ପାନ୍ତର ପାଇଁ ମଧ୍ୟ କମ ପଦ ହୋଇଯିବ । ବାବାଙ୍କ କାମ ହେଲା ବୁଝାଇବା, ଯଦି ନ ବୁଝିଲେ ତେବେ ନିଜର ପଦ ଭ୍ରଷ୍ଟ କରିବେ । କିପରି କାହାକୁ ବୁଝାଇବା ଦରକାର — ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯେତେ କମ୍ ଏବଂ ଧିରେ କଥା କହିବ ସେତେ ଭଲ । ବାବା ସେବାଧାରୀଙ୍କର ମହିମା ମଧ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି । ବହୁତ ଭଲ ସେବା କରିଲେ ବାବାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ରହିପାରିବେ । ସେବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହୃଦୟରେ ବସିପାରିବ । ସେଥିପାଇଁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି ତେବେ ଯାଇ ସତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବ । ଯଦି ଅଧିକ ଦଣ୍ଡ ପାଇଲ ତେବେ ପଦ ମଧ୍ୟ କମ ହୋଇଯିବ । ପାପ ଭସ୍ମ ନହେଲେ ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗକରିବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ପଦ ମଧ୍ୟ କମ୍ ହୋଇଯିବ । ଏହାକୁ ହିଁ କ୍ଷତି କୁହାଯାଉଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ ବ୍ୟାପାର ଅଟେ ନା । ତେଣୁ ନିଜର କ୍ଷତି କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମଧ୍ୟ ହେବାକୁ ପଡିବ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ଏବେ ଯିଏ କରିବ ସିଏ ପାଇବ । ତୁମକୁ ପରିସ୍ତାନୀ ହେବା ପାଇଁ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଗୁଣ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ବହୁତ ନମ୍ରତାପୂର୍ବକ ଏବଂ ଧୀରେ ଧୀରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମର ବ୍ୟବହାର ବହୁତ ମିଠା ହେବା ଦରକାର, ଏପରି ବାତାବରଣ ବହୁତ ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବା ଉଚିତ୍, କୌଣସି ପ୍ରକାରର କୋଳାହଳ ନଥିବେ ତେବେ ଯାଇ ସେବାର ସଫଳତା ମିଳିବ ।

(୨) ସଚ୍ଚା-ସଚ୍ଚା ପ୍ରେମିକା ହୋଇ ଏକମାତ୍ର ପ୍ରେମିକ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ଯୋଗ କରିବା ସମୟରେ କେବେ ବି ଆଖି ବନ୍ଦ କରି, କାନ୍ଧ ତଳକୁ କରି ବସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ସର୍ବଦା ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ସ୍ଥିତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ବିଶାଳବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ସଙ୍ଗଠନର ଶକ୍ତିକୁ ବୃଦ୍ଧି କରୁଥିବା ସଫଳତା ସ୍ୱରୂପ ହୁଅ ।

ସଙ୍ଗଠନର ଶକ୍ତିକୁ ବଢ଼ାଇବା ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କାର୍ଯ୍ୟ । ସେଥିପାଇଁ ଯେତେବେଳେ କୌଣସି କଥାକୁ ଅଧିକାଂଶ ସଦସ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି ବା ଠିକ୍ ଭାବୁଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଭାବ ଯେଉଁଠାରେ ଅଧିକ ସମର୍ଥନ ସେଠାରେ ମୁଁ - ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସଙ୍ଗଠନ ଶକ୍ତିକୁ ବଢ଼ାଇବା । ଏଥିରେ ଏଭଳି ବଡପଣିଆ ଦେଖାଅନାହିଁ ଯେ ମୋର ବିଚାର ତ' ବହୁତ ଭଲ । ତେବେ ଯେତେ ବି ଭଲ ହୋଇଥାଉ କିନ୍ତୁ ଯେଉଁଠି ସଙ୍ଗଠନ ଭାଙ୍ଗିଯାଉଛି ସେଠାରେ ଭଲ କଥା ମଧ୍ୟ ସାଧାରଣ ହୋଇଯିବ, ତେଣୁ ସେହି ସମୟରେ ଯଦି ନିଜର ବିଚାରକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡୁଛି ତେବେ ସେହି ତ୍ୟାଗ ଭିତରେ ହିଁ ଭାଗ୍ୟ ରହିଛି । ଏହା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସଫଳତା ସ୍ୱରୂପ ହୋଇପାରିବ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନିବିଡତା ବୃଦ୍ଧି ହେବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସର୍ବ ସିଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ମନର ଏକାଗ୍ରତାକୁ ବଢ଼ାଅ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****